

Planys

No hi ha pitjor sord, que aquell que no hi vol sentir; i això passa a l'alcalde, senyor Camillo, que s'empenya a no volguer sentir aquests planys, que són dictats, no per a molestar la nostra primera autoritat municipal, sinó perquè, tenint present la gran feina que porta sobre les seves espatlles, no pot donar-se compte d'aquestes anomalies, si així pot dir-se'n, i que nosaltres creiem un deure denunciar-li, ja que no ho fan els que hi estan més obligats, per la raó de que cobren de la caixa de l'Ajuntament.

Fa mesos que venim dient l'estat deplorable dels bancs instal·lats a la plaça de Guimerà, vertader mirall de la deixadesa que impera en totes les coses que depenen del municipi... I res!

Les voreres, no ja d'un carrer determinat, sinó de casi tots els carrers, fent excepció de la carretera i quiscun que altre privilegiat, estan que el dia que plou no sabeu si passar millor pel mig.

En altres carrers que hi manquen les voreres, amb tot i els avisos i bans oficials, no es construeixen, fent així burla als manaments de l'Alcaldia.

En la nostra via principal, l'enllumenat és esplèndid; no es pot demanar més. Als forasters que passen amb son automòbil els farà la impressió d'una formosa població. Deixem-los amb la seva bona impressió, però nosaltres, que hem de córrer pels carrers que no són pas obligat de forasters, hem de protestar que amb prou feines sapiguem on posar els peus de tant poca llum i mal repartida, i guardeu-vos que no sigui una nit que ploqui molt, que, més a més, correu el perill de que la rierada se us emporti.

A la plaça de la República s'hi fa mercat cada dia; mercat que tot el més tard fineix a les deu del matí. Naturalment, s'embruta de tota mena de desperdicis de fruites i verdura; però no és natural que la brigada de neteja no actuï en aquella plaça fins a la tarda, quedant unes hores feta un vertader femer.

A la mateixa plaça de la República hi ha una font. No sé si se li pot donar el nom de font; ja que, ultra no rajar moltes vegades, és d'una netedat que encanta. L'altre dia en el seu centre s'hi veia i se sentia una esplèndida evacuació intestinal que m'hauria agradat veure el senyor Alcalde la cara que hauria fet si hagués tingut necessitat d'anar a cercar-hi aigua per als seus quefers domèstics.

Altres assumpte capital que ha de cridar l'atenció a l'alcaldia, és l'assumpte neteja.

Nostra ciutat jamai havia estat tan bruta. Sols es neteja el centre de la població, fins a la plaça Guimerà i fins a la plaça de Verdguer amb el carro escombra; més amunt i més avall corre a compte dels veïns, que fan pilonets que el carro, quan passa, arreplega o no, segons la seva voluntat.

Hom ha pogut comprovar que l'escombriaire deixa les escombraries dels veïns, si aquests són de bona qualitat.

En el carrer de Miquel Servet hi ha un magatzem de ciment que sembla que el seu propietari gaudixi de privilegi per a fer el que li sembli, ja siga travessant els carros que descarreguen en l'esmentat magatzem, no deixant passar els peatons i els carros, que han de donar la volta per un altra lloc, o espolsant els sacs al carrer, amb vertadera molèstia, no sols per als pocs veïns, sinó als que per allí s'escauen passar. Possiblement si una minyona de servei espolsés les catifes al carrer, fóra amonestada per l'autoritat. Amb més justícia demanem que no es repeteixi l'abús de l'esmentat magatzemista de ciments.

La Cooperativa Elèctrica de Granollers

Ha vingut a les nostres mans una fulla, signada pel senyor Ramon Montaña, i sense entrar en el fons del que es tracta en la mateixa, ja que s'aludeix a entitats i homes públics més enterats en aquest afer, sí que ens plau de fer uns comentaris sobre alguns conceptes exposats per l'esmentat senyor.

La inquietud d'En Ramon Montaña, potser noble, no impedeix creure que és inspirada per elements als quals haurem de recordar que quan Granollers va volguer lliurar-se del jou de l'antiga fàbrica del gas, malgrat tot i tothom, va aconseguir-ho.

Diu En Montaña: «Si, com el d'avui, l'Ajuntament de demà és un Ajuntament amb faldilles...» Prenem nota d'aquestes paraules i ja veurem si els consellers demostraran el contrari o justificaran l'afirmació.

En el paràgraf on el senyor Montaña ens desorienta és en el que parla de la Campsa, de la Vacoam Oil Company i del Sindicat Unificat, a propòsit d'això, parla de la llibertat. Quina gràcia! Ens agradaria conèixer quina és la classe de llibertat per la qual sospira.

Parla després de La Garriga, de Sant Feliu de Codines i de Sant Celoni; i, la veritat, nosaltres, per a combatre un assumpte que té al seu favor una part important i respectable de la ciutat, d'haver volgut donar la volta per la comarca, ho hauríem fet parlant més alt i més clar.

Això ho deixa el senyor Montaña per al final, en posar en entredit les condicions d'honestedat i lucidesa dels entusiastes industrials de Granollers, que es mereixen major respecte, tant per la bondat de l'obra que pretenen portar a cap, com per a haver-se sabut sostreure a influències industrials fortament arrelades en la política de casa nostra, quina defensa pública, prescindint d'això que un conseller deu tenir sempre present, s'ha emprès l'ex-líder de la majoria municipal.

ESPECTACLES (1)

Cinema Casino

Dissabte i diumenge passats es projectà, en aquest saló, «El Tigre del Mar Negro» superproducció dramàtica de gran envergadura, magníficament interpretada per George Bancroft, junt amb la formosa Miriam Hopkins.

Es un film d'assumpte intens i vibrant, un drama en la Rússia en mig del canvi de règim, que ens féu passar uns moments agradabilíssims.

«Tres rubias» és una comèdia frívola que descriu les proeses de tres gentils caçadores de milionaris de Nova York. Ens agradà molt poc.

Dijous es projectà «Bombas en Montecarlo», espectacular opereta a càrrec dels dos famosos artistes Kate de Nagy i Jean Murat.

«El robo de Mona Lisa» (La Gioconda), és d'assumpte fortament interessant que es desenrotlla alentorn de la desaparició del Museu del Louvre d'aquell famosíssim quadro de Leonardo de Vinci.

Dibuixos animats i la revista, és el complement d'aquest interessant i suggestiu programa, que també es projecta avui.

Majestic

Dijous, dia 12, començà en aquest popular cinema la inauguració de la temporada 1933-1934, amb la projecció de un interessantíssim i sorprenent programa que es repetí el dissabte i diumenge.

«Sherlock Holmes», «El dinero tiene alas», Revista i Dibuixos foren els films d'aquest programa.

No podem deixar passar per alt la magnífica interpretació que fa del Sherlock Holmes l'eximi actor Clive Brook, qui demostra ésser l'home de gran caràcter, el prototipus ideal per a la caracterització del famós detectiu anglès, conegut arreu del món per la seva celebritat.

Dimarts, dimecres i dijous, a petició d'un grup d'aimants del cinema, es reprisaren dues magnífiques produccions: «Remordimiento» i «Topaze», que constituïren un èxit artístic i material, ja que totes les sessions es vegeren molt concorregudes.

No cal dir que la fama de que vénen precedits aquests films és abastament justificada, puix que són dues joies, tant per la direcció, com per la fotografia i interpretació.

Per a ahir i avui són anunciades en aquest saló dues estrenes de primera qualitat: «Seis horas de vida», film parlat en castellà, interpretat pel genial actor Warner Baxter i «Entre casados», interpretació de la parella Adolphe Menjou i Leila Hymans, demés dels dibuixos i revista.

Pròximes estrenes: «Alma libre», per Norma Shearer, Lionel Barrymore i Clark Gable. «Claro de Luna», pel famós bariton Lawrence Tibbet.

En preparació: «Primavera en Otoño», per Catalina Bárcena; «La calle 42», per Warner Baxter i Bebé Daniels; «Cabalgata», per Clive Brook; «El marido de la amazona», per Elisca Landi.

Represa propera: «Soy un fugitivo», per Paul Muní.

(1) En aquesta secció sols s'hi publicaran les ressenyes dels espectacles als quals ens hagin enviat prèviament.

Anuncieu a «Terra Vallesana»